डॉटोरे जॉर्ज एक घुबड

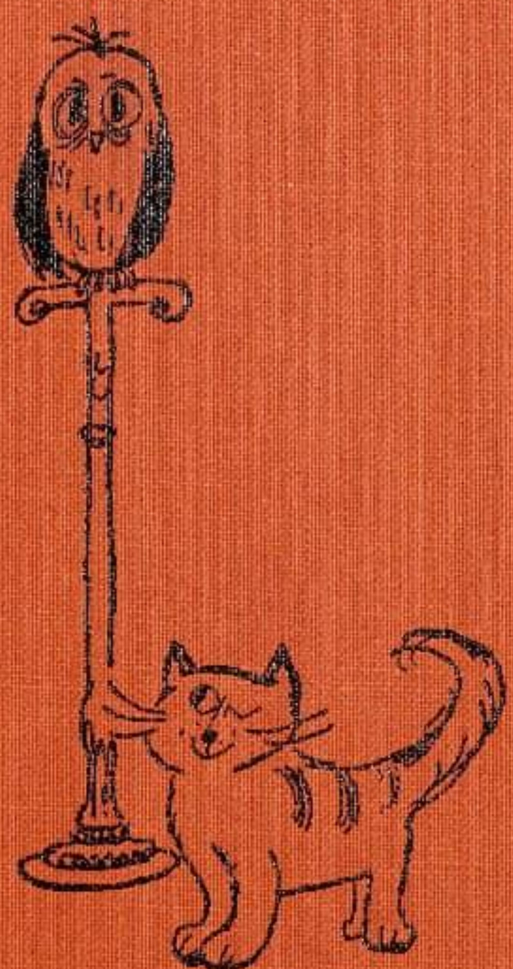


लेखन: सेसिल जोसेलिन

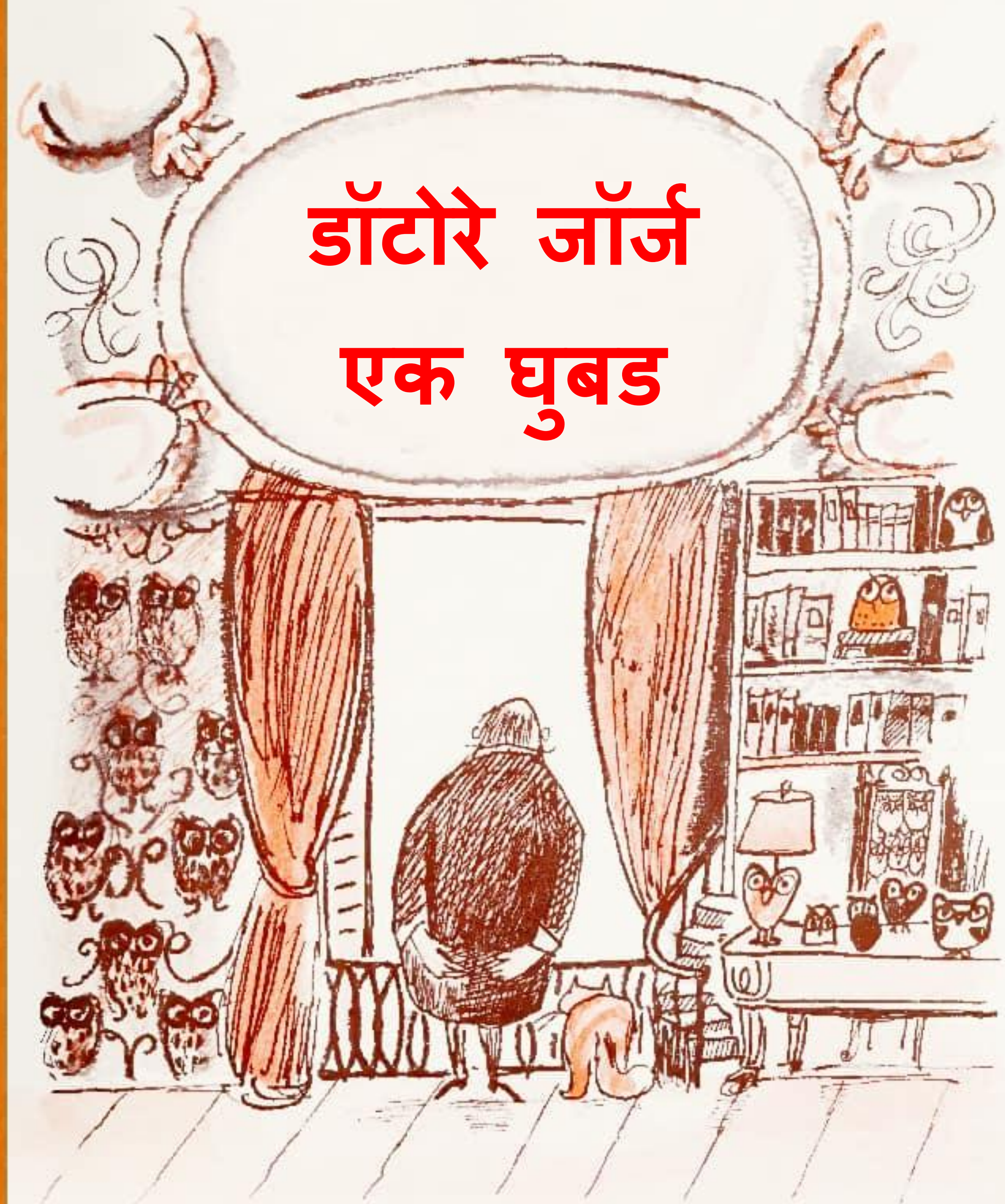
छायाचित्र: लीझल व्हाइल

मराठी: अश्विनी बर्वे

डॉटोरे जिओर्जिओ गुफो हे एक खूप खास घुबड होते, हे सर्वांनाच स्पष्ट दिसत होते. ते त्या केशरी रंगाच्या महालात राहणाऱ्या प्रोफेसरचे अत्यंत देखणे आणि सुप्रसिद्ध सोबती होते. आणि म्हणूनच, डॉटोरेच्या या दुर्दैवी घटनेची बातमी रोमच्या रस्त्यांवरून अश्रू आणि 'भयंकर भयंकर' अशा आक्रोशांसह पसरली.कारण ते छोटे घुबड खिडकीच्या कठड्यावर बसून उन्हाळ्याच्या दिवसाचा आनंद घेत होते, तेव्हा आपण कुठे आहोत हे अचानक विसरून ते मागे उडी मारून खाली पडले. जवळचे दिसत नसल्याने आणि गोंधळून ते उडून गेले, मागे एक हताश प्रोफेसर आणि एक विस्कळीत घर सोडून. आता प्रोफेसरसोबत नाश्त्याचा रोल वाटून घेण्यासाठी, कार्लो आणि जिओव्हानाला गोडपणे मान डोलावण्यासाठी आणि टायबाल्ट नावाच्या मांजराला रागावण्यासाठी डॉटोरे तिथे नव्हते.शालेय विद्यार्थी, महापौर, संरक्षण मंत्री आणि विद्यापीठातील प्रोफेसरच्या प्रतिष्ठित सहकाऱ्यांनी प्रयत्न करूनही, शहरभर केलेला व्यापक शोध निष्फळ ठरला. डॉक्टरचा ओरडा न ऐकलेल्या टायबाल्टने जेव्हा घुबडाचा शोध स्वतःच सुरू केला, तेव्हाच गोष्टी अधिक आशादायक वाटू लागल्या. इतर सर्वजण अयशस्वी ठरले असताना, टायबाल्टने त्या जवळच्या दृष्टीच्या लहान घुबडाला शोधून वाचवण्यात कसे यश मिळवले, हा या आनंददायक कथेचा एक आश्चर्यकारक आणि आकर्षक शेवट आहे.हॉटन मिफ्लिनसाठीच्या आपल्या पहिल्या पुस्तकात, सेसिल जॉस्लिन यांनी रोमचे विशेष आकर्षण टिपले आहे आणि तीन खास मित्रांची एक उबदार आणि मानवी कथा सांगितली आहे. लिस्ल वेल यांची रोमन लोक आणि पाळीव प्राणी, चौक आणि राजवाडे यांची भव्य चित्रे मजकुराचा भाव अचूकपणे टिपतात.



डॉटोरे जॉर्ज एक घुबड



लेखन: सेसिल जोसेलिन

छायाचित्र: लीझल व्हाइल

मराठी: अश्विनी बर्वे





एलला   माझ्या प्रेमासह

पियाझा नवोनामध्ये, गुडघ्यापर्यंत पाण्यात, जिथपर्यंत समुद्रदेव ट्रायटनची तुतारी पोहोचू शकते, तिथे एक शेंदरी रंगाचा *राजवाडा उभा आहे*.

.या प्राचीन इमारतीच्या सर्वात वरच्या मजल्यावर, विशाल सोनेरी छत आणि हिरवीगार बाग असलेल्या गच्चीच्या एका दालनात प्रोफेसर राहत होते.

ते एक गोलमटोल, लहानसे गृहस्थ होते, ज्यांचा स्वभाव काहीसा गूढ पण मनमिळाऊ होता आणि त्यांच्या कोळशासारख्या काळ्या मिशा त्यांच्या दाढीच्या दोन्ही बाजूंना येऊन मिळत होत्या. पुस्तके आणि विचारांची आवड असलेले ते आपली सकाळ घुबडांनी भरलेल्या अभ्यासिकेत घालवत असत, कारण त्यांना हे शहाणे चेहरे असलेले पक्षी खूप आवडत आणि त्यांच्याकडे त्यांचा एक प्रशंसनीय संग्रह होता.



प्रोफेसरसोबत, त्यांच्या समाधानात सहभागी होत, राहत होते:कार्लो, मुख्य रखवालदार, जो भव्य आणि वाक्पटु होता, प्रोफेसरना मोठ्या दिमाखात कॅपुचिनो देत असे आणि थाटामाटात दरवाजे उघडत असे.प्रोफेसर आणि त्यांचा महाल नेहमी स्वच्छ ठेवण्याच्या कल्पनेला तो समर्पित होता. दररोज सकाळी तो आपल्या पायाखाली धूळ पुसण्याचे मोठे फडके ठेवत असे आणि शहामृगाच्या पिसांचे दोन मोठे डस्टर फिरवत इमारतीच्या एका टोकापासून दुसऱ्या टोकापर्यंत सहजतेने फिरत असे.प्रत्येक आठवड्यात तो ताजे कपडे लपवण्यासाठी एक नवीन गुप्त जागा शोधून काढत असे, जेणेकरून प्रोफेसरना ते सापडू न शकल्याने, त्यांच्याकडे नेहमी स्वच्छ कपड्यांचा उत्तम साठा असल्याची खात्री होत असे.जिओव्हाना, स्वयंपाकीण, जिचे निळे डोळे लक्षवेधी होते आणि सोनेरी-तपकिरी केस तिच्या डोक्यावर रुळत होते.



स्वतः बनवलेल्या पनीनी केक इतकीच मनमोहक होती.ती स्वयंपाकातील एक कलाकार होती आणि मधुर गाणी गुणगुणत व मधुर स्वरात गात, ती पीठ मळून आणि तिंबून घेत असे, जोपर्यंत स्वयंपाकघराच्या छताला पास्ताच्या मोठ्या पट्ट्या लटकत नसत. मग, पालकातून हिरवा आणि बीटमधून लाल रंग घेऊन, ती प्रोफेसरसाठी हिरवट-हिरव्या रंगाची लसाना आणि माणिक-रंगाची फेटुचिनी बनवत असे.

मांजर टायबाल्ट रुंद आणि सुंदर शेपटीचे होते. तांबूस पट्टे आणि जाड गादीसारखे पंजे असलेला तो दिवसा सलूनमधील पाळीव प्राणी आणि रात्री जंगलाचा राजा होता.प्रोफेसरच्या टेराझोवरून, टायबाल्ट पलीकडच्या मोचा रंगाच्या बाल्कनीवर उडी मारत असे आणि आपल्या विविध सोबत्यांसोबत, रोमच्या शिखरावरून उड्या मारत पुढे जात असे.जेव्हा चंद्र खाली उतरायचा, तेव्हा तो परत प्रोफेसरच्या पलंगावर उतरायचा आणि, एखाद्या सिंह-देवदूतासारख्या निरागस-गोड चेहऱ्याने, आपली मोठी शेपटी मित्राच्या गळ्याभोवती एखाद्या प्रेमळ फरच्या शालीप्रमाणे गुंडाळून, प्रोफेसरच्या झोपलेल्या छातीवर व्यवस्थित बसायचा.



Carlo



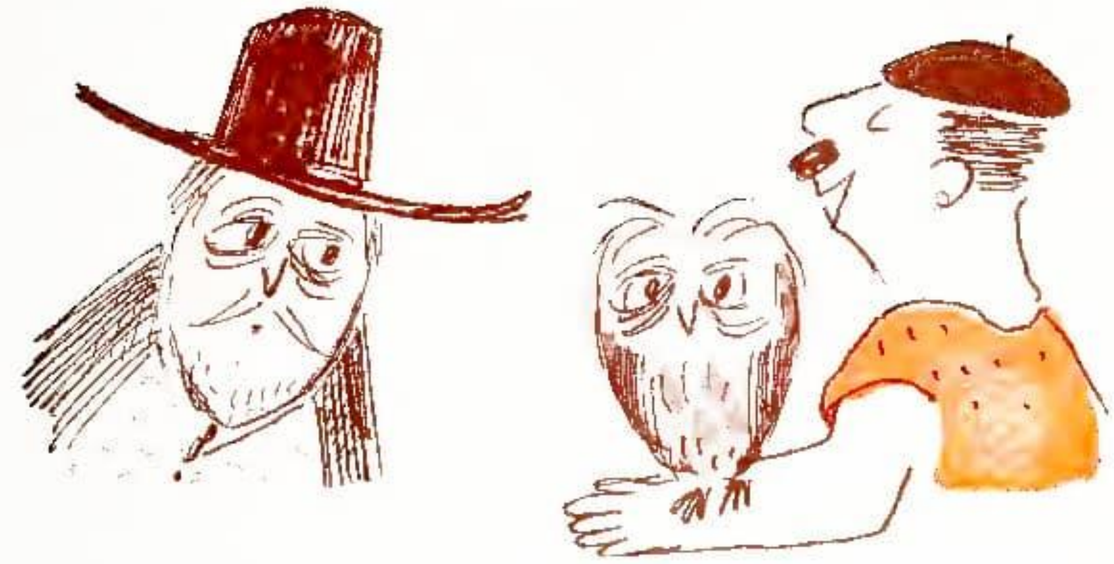


Giovanna

तर, हे सर्व असेच होते आणि बहुधा तसेच राहिले असते, जर एका रविवारी सकाळी प्रोफेसरने पोर्टा पोर्टेसेच्या जत्रेत एक कुंडीतले हिरवे रोपटे विकत घ्यायचे ठरवले नसते तर.ते मेणबत्त्या आणि बूट, फरचे कोट आणि जुनी सिंहासने यांनी भरलेल्या गर्दीच्या गल्ल्यांमधून आपल्या तंद्रीत फिरत होते, तेव्हा त्यांना एक नेपल्सचा व्यापारी भेटला, ज्याच्या हातावर पंख असलेल्या हृदयाच्या आकाराचे एक लहान राखाडी आणि तपकिरी घुबड बसले होते.

"एक गोड घुबड," तो व्यापारी म्हणाला, "अन डोल्से गुफो."

प्रोफेसर थांबले. त्यांनी त्यांच्या आयुष्यात लाकडी घुबडांची पिल्ले, मोठी शिंगे असलेली काचेची घुबडे आणि मोझाइकची घुबडेसुद्धा विकत घेतली होती, पण याआधी कोणीही त्यांना एक खरं, जिवंत घुबड दिलं नव्हतं; आणि आता त्यांना अचानक जाणवले की, नेमकं हेच त्यांना नेहमी हवं होतं.



मोल्टो बेलो, क्वेस्टो गुफो," व्यापारी म्हणाला. "सि, सि," प्रोफेसर सहमत झाले. "बेलिसिमो." त्यांना तो खरोखरच एक अत्यंत देखणा घुबड वाटला आणि इतकेच नव्हे तर, तो त्यांना कुठेतरी ओळखीचा वाटला, कारण त्यांना लगेचच एक अस्पष्ट ओळख पटली होती.ते जवळ गेले, घुबडाचे शांत, शहाणे डोळे, त्याचा प्रतिष्ठित चेहरा, त्याची गंभीर पण किंचित तल्लीन झालेली देहबोली न्याहाळत."माझ्या प्रिय सहकाऱ्या," प्रोफेसर आदराने वाकून त्यांना म्हणाले. त्यांनी एका हाताने व्यापाऱ्याला ५००० लिराची नोट दिली आणि दुसऱ्या हाताने हळूवारपणे घुबडाला उचलले. "माय रे डॉटोरे," ते पुटपुटले, ज्या कुंडीतील रोपट्याला ते विकत घ्यायला आले होते ते पूर्णपणे विसरून त्यांच्यासोबत निघून जाताना. "होय. तुम्ही तेच आहात हे उघड आहे. माझे प्रिय डॉटोरे जॉर्जियो गुफो. "आणि मग प्रोफेसर त्या जत्रेमधून निघाले आणि घरी गेले, वाटेत जाणाऱ्या सर्वांना अभिमानाने आपली टोपी काढून अभिवादन करत. ते सर्व वाटसरू 'बेल्लो' असा जयघोष करत त्या डॉक्टरच्या कौतुकासाठी थांबले.





डोटोरेने डिझाइन केलेल्या एका आकर्षक हॅट स्टँडने त्या लहान घुबडाचे स्वागत केले. तो लगेचच स्थिरावला. जिओव्हानाने त्याला कच्च्या मांसाची थाळी वाढताना 'व्वा' 'व्वा' असे उद्गार काढले.

फक्त टिबाल्टची *डोटोरसोबतची* भेट संयमित होती. त्या मांजराने प्रश्नार्थक नजरेने त्याच्याकडे पाहिले, मग त्याच्याभोवती एक फेरी मारली. जेव्हा ते शेवटी बोलले

आठवड्यांचे महिने झाले आणि *डोटोर* हळूहळू आपल्या नवीन घरात स्थिरावू लागला.



तो *प्राध्यापकांचा* नाश्त्याचा रोल वाटून खायला शिकला, आणि आभार मानण्यासाठी त्यांच्या गालावर डोकं टेकवायलाही शिकला.



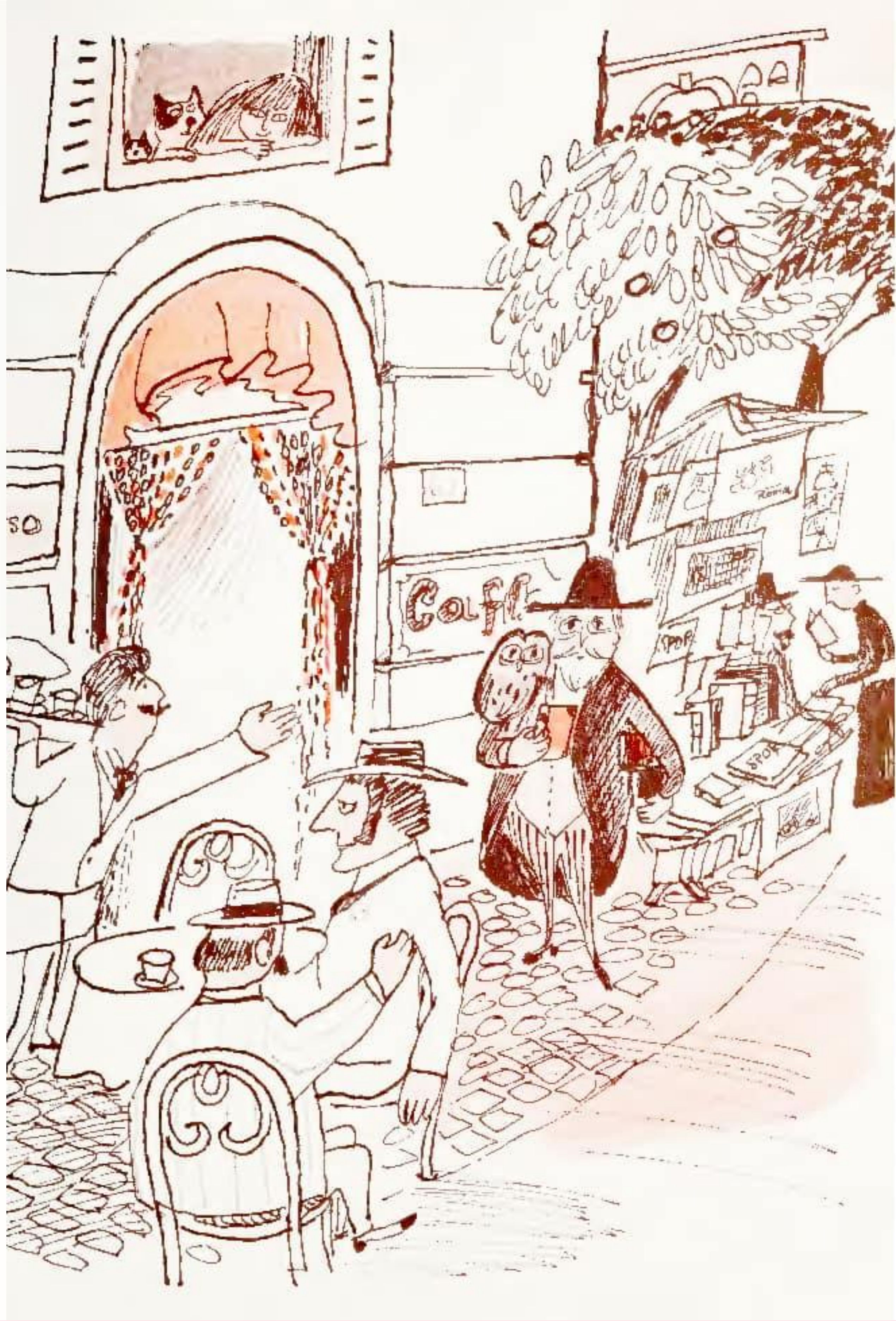




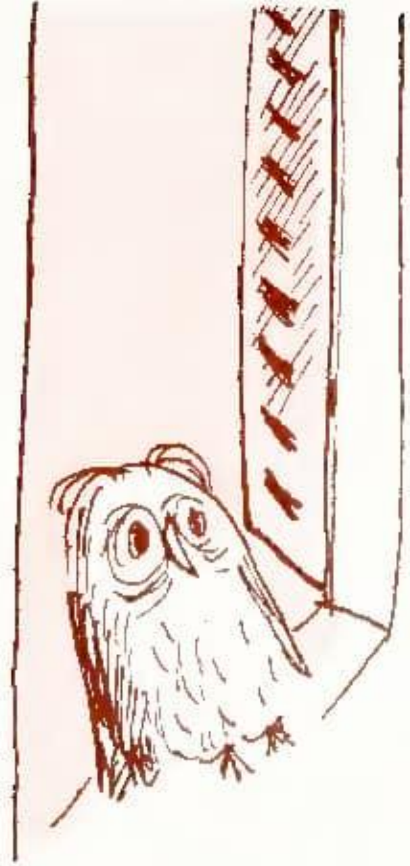
तो कार्लोला प्रेमाने मान डोलावायला, जिओव्हानाकडे पाहून मनमोहकपणे हसायला आणि टायबाल्टला त्याच्या चेष्टेबद्दल रागावायला शिकला.

जेव्हा जेव्हा त्याला आठवायचे, तेव्हा तो आपले पंख पसरवून उडायचा, पण फक्त *प्राध्यापकांच्या खोल्यांच्या* छतापर्यंतच .

आयुष्य म्हणजे एक खेळ होता. सकाळ *प्राध्यापकांच्या* अभ्यासिकेत जायची, जिथे टायबाल्ट उन्हात अंग चोरून पहुडलेला असायचा आणि *डोटोर* आपल्या डेस्कच्या एका कोनाड्यात आरामात बसलेला असायचा. दुपारी, जेव्हा *प्राध्यापक* बाहेर जायचे, तेव्हा टायबाल्ट त्यांच्या बाजूने चालायचा आणि *डोटोर* त्याच्या खांद्यावर टेकलेला असायचा. ते एकत्र परिसरातील कॅफेमध्ये मित्रांना भेटायचे, पुस्तकांच्या दुकानांमध्ये फिरायचे आणि पॅलाटाईन हिलवरील संत्र्याच्या झाडांखाली हिंडायचे.







ते जवळजवळ अविभाज्य सोबती बनले होते, तरीही ते दोघे एकमेकांना चिडवणे आणि रागावणे कधीच थांबवत नसत. ते फक्त संध्याकाळीच वेगळे होत, जेव्हा टायबाल्ट रोमच्या छतांवरून फिरायला निघायचा. इथे *प्रोफेसर* आणि *डोटोर* एकत्र बसत, ज्यात डोटोर त्याचा कोट घट्ट धरून असायचा. दोघेही आपापल्या विचारांत मग्न असत, पण ते एकमेकांचे अस्तित्व कधीच विसरत नसत.

उन्हाळा येईपर्यंत वेळ असाच शांतपणे जात होता. त्या प्राचीन वाड्यावर सूर्य अधिकच तेजस्वीपणे चमकू लागला. रस्त्याच्या कडेला पिवळ्या आणि नारंगी रंगांच्या रांगांमध्ये असलेले ते प्राचीन वाडे जणू एकमेकांकडे झुकत आहेत असे वाटत होते.

एके सकाळी, जेव्हा *प्रोफेसरच्या घराच्या* खिडक्या उघड्या होत्या, तेव्हा *घुबड खिडकीच्या चौकटीवर* बसून ताजी हवा घेत होते. आपण कुठे बसलो आहोत हे विसरून ते अचानक मागे उडी मारून थेट हवेत कोसळले.

प्राध्यापक खिडकीकडे धावत गेले. "*डोटोरे*!" ते ओरडले, "*डोटोरे* !"

सुदैवाने, *डोटोरे* इतका विसरभोळा नव्हता की तो स्वतः हा एक पक्षी आहे हे त्याच्या लक्षातच राहणार नाही. म्हणून त्याने आपले पंख फडफडवले, आणि जेव्हा तो हवेत थोडा उंच गेला, तेव्हा त्याने पूर्णपणे हरवल्यासारखे आपले डोके मागे वळवले. तो हवेत क्षणभर थांबला, फक्त जवळचेच पाहू शकणारे आपले मोठे डोळे बारीक केले, आणि मग हळूच उडून गेला.





"डोटोरे!" प्रोफेसर हवेलीतून बाहेर पडत ओरडले. त्यांच्यामागे कार्लो पक्ष्यांसारखे आवाज काढत होता आणि त्यांच्यामागे जिओव्हाना होती, जिच्या चेहऱ्यावरून अश्रू ओघळत होते. *डॉक्टरची एक झलक पाहण्याच्या आशेने आकाशाकडे पाहत,* मान मागे झुकवून ते तिघे वेगवेगळ्या दिशेने पळाले. त्यांच्यामागे सहानुभूती दाखवणाऱ्यांचा जमाव जमला.

दुःखद बातमी घेऊन धापा टाकत जाणाऱ्या जिओव्हानाच्या मागे

जेव्हा कार्लो कोपऱ्यावर थांबला, तेव्हा जेव्हा *प्राध्यापकांनी घडलेला प्रकार सांगितला, तेव्हा* पियाझा व्हेनेझियामध्ये उभा असलेला पोलीस म्हणाला, *"मामा मिया!" (अरे देवा!). त्याने वाहने थांबवण्यासाठी पांढरा हातमोजा घातलेला एक हात वर उचलला आणि दुसरा हात जमिनीवर ठेवून* तो आकाशाकडे एकटक पाहू लागला.

आणि अशाप्रकारे डॉटोरो जिओर्जिओ गुफो यांचा शोध सुरू झाला. लवकरच, आणखी लोक त्यात सामील झाले. कारण, आकाराने आणि प्रतिष्ठेने रोम हे एक मोठे शहर असले तरी, सात मोठ्या टेकड्यांमध्ये वसलेले असूनही, त्याचे हृदय एका लहानशा गावासारखे धडधडत होते.

काळे झगे आणि पांढरे टाय घातलेले शाळकरी मुलांचे ताटवे डोटोरोला शोधत होते. तसेच रोममधील ट्रास्तेवेरे या परिसरातील खिडक्यांबाहेर कपडे वाळवणाऱ्या आजीबाईसुद्धा त्याला शोधत होत्या.

मठांतील धर्मगुरूंनी डोळे झाकून, आपल्या झग्यांच्या बाह्या राखाडी पंखांप्रमाणे पसरवून आकाशाकडे पाहिले ; कॉन्व्हेंटमधील नन्सनी गंभीर चेहऱ्यांनी आणि घुबडासारख्या चेहऱ्यांनी भिंतींच्या पलीकडे टक लावून पाहिले.

सेंट पीटरच्या शिखरावरील दगडी पुतळेसुद्धा जणू *डॉटोरे जिओर्जिओ गुफो* यांना शोधत होते.

पण ते सगळं व्यर्थ ठरलं! *डोटोरे कुठेच* सापडले नाही.


S·P·Q·R



कार्लोला रिकाम्या हॅट स्टँडवरील धूळ झटकणे अवघड वाटत होते. जिओव्हानाच्या अश्रूंमुळे स्वयंपाकघरातील दमटपणा वाढला.

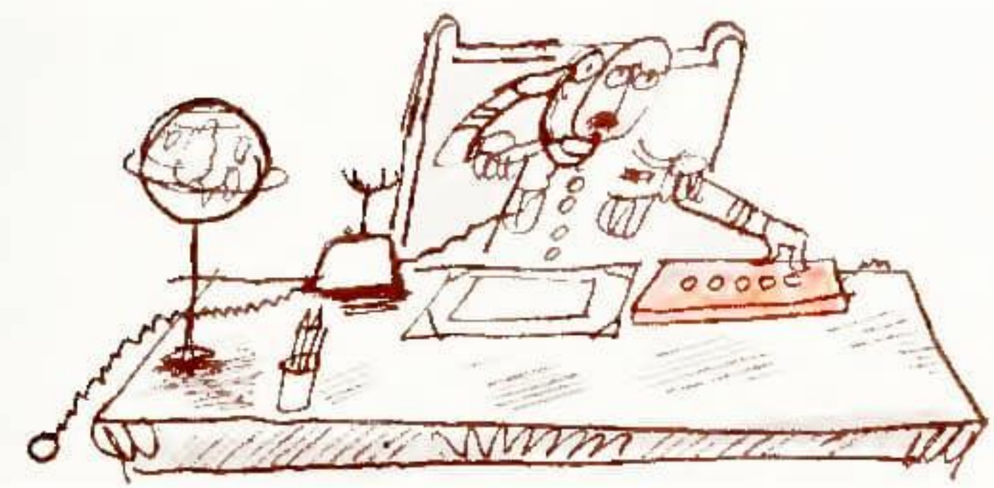
फक्त टायबाल्टच वाड्यात फिरत होता, आपले शरीर ताणत आणि आकुंचन करत होता. तो चेष्टेपासून आणि कुरकुरण्यापासून मुक्त होता. त्याला घुबडाच्या अनुपस्थितीची अजिबात उणीव भासत नव्हती.

प्राध्यापकांची मिशी रोज उदासपणे खाली झुकलेली असे. ते तासन्तास आपल्या बाल्कनीतून, आपल्या जुन्या दुर्बिणीने आकाश न्याहाळत असत, जणू काही प्रार्थना करत आहेत.

जेव्हा त्यांचे दुःख असह्य झाले, तेव्हा त्यांनी आपली व्यथा कॅम्पिडोग्लिओ (राजकीय केंद्राचे नाव) येथे मांडली. भव्य लाल रेशमी वस्त्रांनी सजवलेल्या आपल्या खोलीत बसलेल्या महापौरांनी सहानुभूतीने त्यांचे म्हणणे ऐकून घेतले.



"टेरिबिलिस्मो," आपला हस्तिदंती फोन उचलून संरक्षण मंत्र्यांशी बोलताना



"हा नशिबाचा खेळ आहे," असे संरक्षण मंत्री म्हणाले. त्यांनी पायदळाची एक तुकडी बोलावली.

आता रोमचे रस्ते दौडणाऱ्या सैनिकांनी भरले होते. त्यांचे मोठे, पिसांचे हेल्मेट किंवा त्यांच्या रणशिंगांचा लयबद्ध आवाज *डोटोरेचे* लक्ष वेधून घेईल या आशेने प्रत्येकजण पाहत आणि वाट पाहत होता



पण जेव्हा हा प्रयत्नही अयशस्वी झाला, तेव्हा *प्राध्यापक* आपल्या सहकाऱ्यांचा सल्ला घेण्यासाठी विद्यापीठात गेले.

अनेक शास्त्रज्ञ, गणितज्ञ, भौतिकशास्त्रज्ञ, तत्त्वज्ञ, नामवंत डॉक्टर, प्राध्यापक आणि विद्वान एका मोठ्या टेबलाभोवती बसून घुबड शोधण्याच्या समस्येवर चर्चा करत होते.

शेवटी, समस्या सोडवण्याचे काम संगणकांवर सोपवावे यावर एकमत झाले.

"प्रिय मित्रा, धीर धर. काही क्षणांतच आपल्याला उत्तर मिळेल." प्राध्यापक म्हणाले.

त्याने *प्राध्यापकांना* धीर दिला, त्यांच्याशी हस्तांदोलन केले, त्यांना मिठी मारली आणि एका मोठ्या खोलीत निघून गेला. तिथे अनेक यंत्रे होती, जी बुद्धिमत्तेने ओतप्रोत भरलेली असल्याप्रमाणे लखलखत होती.

सर्वात मोठ्या यंत्रासमोर समस्या मांडण्यात आली, सर्व तथ्ये सामायिक केली गेली आणि त्यावर उपाय शोधण्यात आला.

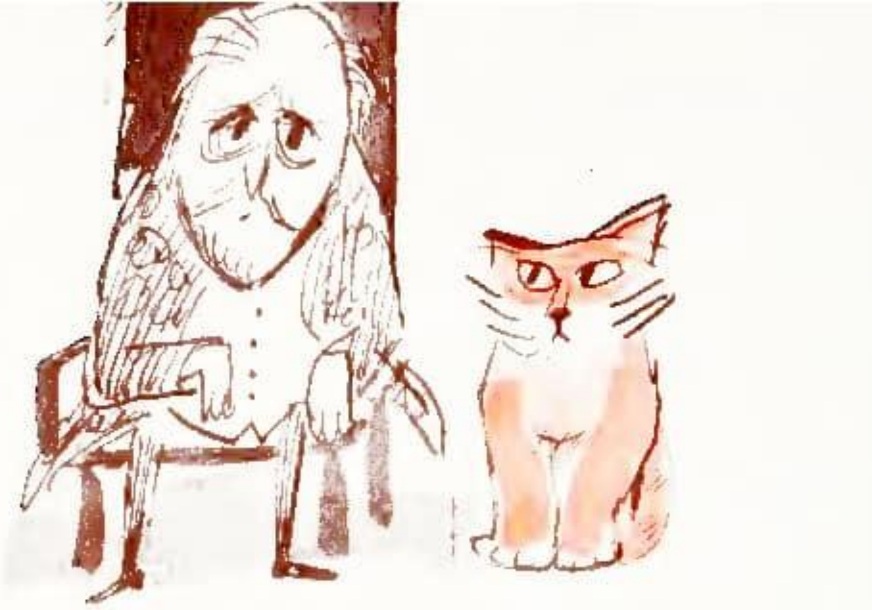




काही क्षणांतच ते प्रोफेसरकडे परत आले, सोबत डॉटोरे जॉर्जियो गुफो यांना शोधण्यासाठी यंत्राने शोधलेला उपाय घेऊन. "हे काय आहे?" प्रोफेसरने विचारले, त्या लहान हिरव्या पेटीकडे पाहत, जिच्या बारीक लोखंडी मानेच्या टोकावर, विविधरंगी चकाकणाऱ्या खड्यांनी जडवलेले काळ्या लाकडाचे पंख उभे होते. "हे काय आहे?" त्यांनी गोंधळून विचारले, कारण त्यांना चांगलेच आठवत होते की त्यांच्या आजोबांनी एका टेकडीच्या माथ्यावर अगदी असेच एक प्राचीन पक्षी-आमिष ठेवले होते. त्यांच्या सहकाऱ्यांनी, एकमताने भव्य हावभाव करत, खांदे उडवले आणि हात वर केले."हम्म," ते म्हणाले, जणू काही अकॉर्डियन तुटावे तसे खांदे उडवत.

बोह. काय? असं दिसतंय की काही जुन्या प्रश्नांची उत्तरंही जुनीच असतात."म्हणून, विद्वत्तापूर्ण पद्धतीने त्यांनी ते पक्ष्यांना आकर्षित करणारं आमिष खाली अंगणात नेलं आणि एका मोठ्या जुन्या चावीने त्याला चावी देऊन, त्याचे लाकडी पंख फिरवू लागले. ते अधिकाधिक वेगाने गरगर फिरू लागले, दुपारच्या उन्हात हजारो वेगवेगळे मोहक रंग चमकवत आणि लखलखवत.संध्याकाळपर्यंत त्याने डझनभर पाकोळ्या, काही व्हेनेशियन कबुतरे आणि एका लहान हेलिकॉप्टरचेही लक्ष वेधून घेतले होते, पण ते डोटोरेला परत आणू शकले नव्हते.

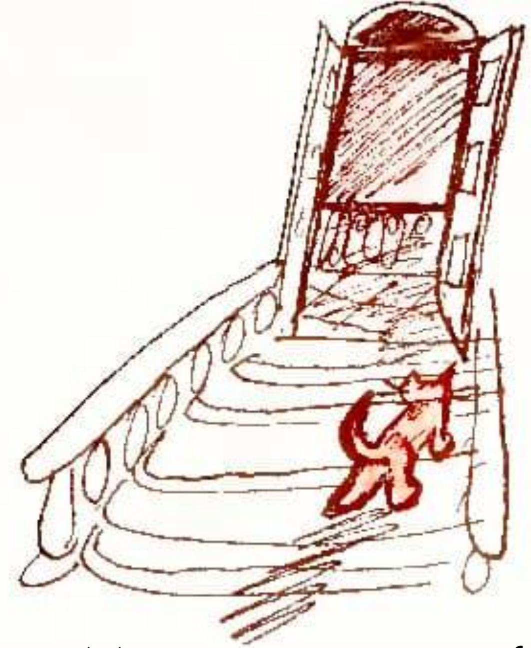




प्रोफेसर थकून भागून घरी परतले आणि पुढे काय करावे हे त्यांना सुचत नव्हते. कार्लोचे प्रेमळ स्पर्श, जिओव्हानाचे दिलासा देणारे *कॅनेलोनी* आणि टायबाल्टच्या उपस्थितीने त्यांना दिलासा मिळाला असला तरी, ते आपल्या मनातील हरवल्याची भावना लपवू शकले नाहीत

टायबाल्टने त्यांचे थंड उसासे आणि भिंतीवरच्या घुबडांकडे टाकलेल्या त्यांच्या उदास नजरा पाहिल्या. त्या निर्जीव, बनावट घुबडांचे दृश्य, ते *डोटोरकडे* देत असलेल्या प्रेमळ नजरेची बरोबरी करण्यास पुरेसे नव्हते





प्रोफेसरला अशा विचारात गढलेले पाहून टायबाल्टला वाईट वाटले. खरे तर, त्याचेही स्वतःचे विचार होते. त्याला आश्चर्य वाटले की त्याला स्वतःलाच *डॉटोरच्या ओरडण्याची* आठवण येऊ लागली होती.

टायबाल्टने शेवटच्या वेळी आपले डोके *प्राध्यापकाच्या पायाला घासले आणि मग कृती करायचे ठरवले. त्याने आता अजिबात संकोच केला नाही. तो संगमरवरी पायऱ्यांवरून धावत गेला, टेराझो ओलांडून गेला* आणि मग रोमच्या छतांवरून उड्या मारत अखेर फोरो रोमानो (जुने रोम) येथे उतरला.

त्याच्या लक्षात आले होते की, जर त्याला घुबड शोधायचे असेल, तर रोमच्या पायथ्याशी शोधण्यात काही अर्थ नाही, कारण त्यासाठी त्याला अधिक उंचीवर जावे लागणार होते. त्याला खरं तर फक्त एका मांजराची गरज होती.

एकेकाळी जिथे भाषणे दिली जात असत त्या प्राचीन व्यासपीठावर टायबाल्ट इकडून तिकडे फेऱ्या मारत होता. आता तो आपल्या ओळखीच्या लोकांना संबोधित करत होता, जे दररोज रात्री त्यांच्या जुन्या आश्रयदात्यांनी दिवसा शिल्लक ठेवलेला *पास्ता खाण्यासाठी* एकत्र जमत असत. त्याने त्यांना डोटोरबद्दल सांगितले.





अशाप्रकारे *डोटोरे* जिओर्जिओ गुफोच्या अंतिम शोधाचे आयोजन करण्यात आले होते. रोमच्या प्रत्येक लहान गल्लीतून मांजरे टायबाल्टच्या सैन्यात सामील होण्यासाठी आली होती. काळी मांजरे, पांढरी मांजरे, जांभळट मांजरे, नारंगी मांजरे, आडव्या पट्ट्यांची मांजरे, उभ्या पट्ट्यांची मांजरे, कासव-रंगाची मांजरे, खानदानी मांजरे, चपटे नाक आणि सुरकुतलेले चेहरे असलेली मांजरे. मांजरांची एक न संपणारी साखळी शहराच्या छतांवरून धावत होती, अखेरीस संध्याकाळच्या नारंगी धुक्यात, *डोटोरे* घंटाघराच्या मधल्या घंटेवर बसलेला दिसला.

टायबाल्टला कळवण्यासाठी तात्काळ एक पथक पाठवण्यात आले. अर्ध्या तासाच्या आत टायबाल्ट तिथे हजर झाला.



ते छोटे घुबड तिथे विचारात गढून बसले होते. ते विचारात इतका हरवून गेले होते की, घरी परतायचा रस्ताच विसरले होते. टायबाल्ट त्याच्याकडे पाहून हसला.

घंटाघराच्या अगदी पायथ्याशी गेला, त्याने आपले डोके वर केले आणि टायबाल्ट त्याच्या समोरच्या इमारतीवर उडी मारून पुन्हा ओरडत मागे वळला. *डोटोर* घंटाघरातून उडून टायबाल्टच्या मागे गेला आणि त्याला रागावू लागला. टायबाल्ट पुढच्या इमारतीवर उडी मारून चढला आणि मागे वळून त्याने पुन्हा एक आरोळी ठोकली. डॉटोरे घंटाघरातून उडून वर आला आणि अजूनही रागावतच त्याच्यामागे गेला.आणि अशाप्रकारे ते रोमच्या दुसऱ्या टोकाकडे गेले, तो एक जण चिडवणाऱ्या आरोळ्या मारत एका छतावरून दुसऱ्या छतावर उड्या मारत होता.





अखेर ते रोमच्या दुसऱ्या टोकाला पोहोचले. एक जण चिडवत एका छतावरून दुसऱ्या छतावर उड्या मारत होता, तर दुसरा रागाने कुरकुरत त्याच्या मागे येत होता. शेवटी, दोघेही धापा टाकत घरी पोहोचले.

प्राध्यापक खुर्चीवरून उडी मारून उठले. त्यांना आपल्या डोळ्यांवर विश्वास बसत नव्हता. त्यांची मिशी थरथरली आणि स्मितहास्य करत वर वळली.

"अरे, माझ्या हुशार शिकाऱ्या," टायबाल्टला मिठी मारत तो उद्गारला. "माझ्या प्रिय, आदरणीय *डॉटोरे,*" घुबडाला कुरवाळत ते उद्गारले.

आवाज ऐकून कार्लो आणि जिओव्हाना ताटांमध्ये खाण्यापिण्याच्या वस्तू मांडून धावत आले.

"ब्राव्हो!" (छान केलेस) ते ओरडले. *"ब्राव्हिसिमो!"* (खूपच चांगले).

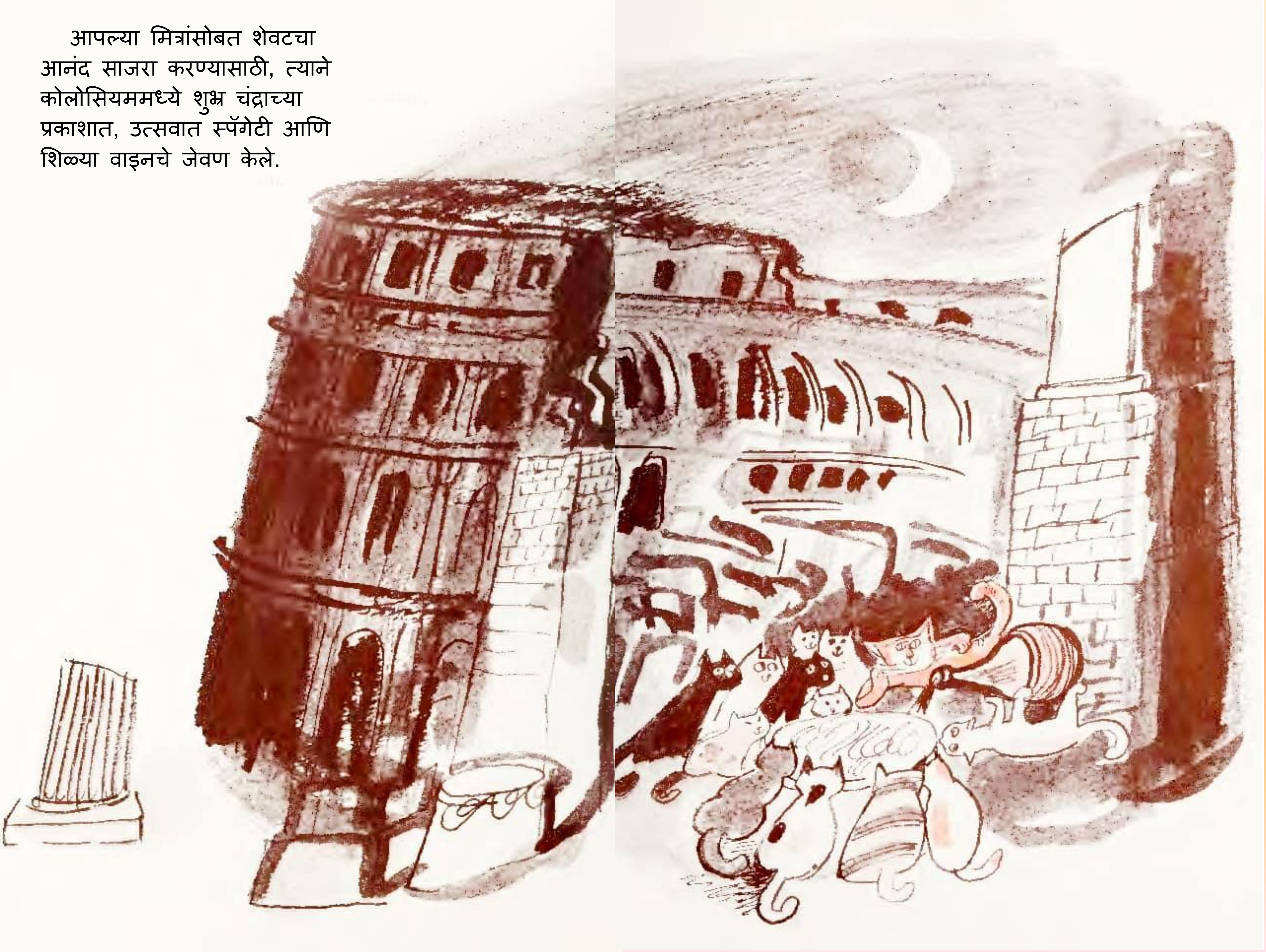
प्रोफेसर, कार्लो आणि जिओव्हाना यांचे चेहरे लाल होईपर्यंत ते आनंदाने नाचले. त्यांनी मांजराचे अभिनंदन केले आणि घुबडाची प्रशंसा केली. त्यांनी त्या दोघांनाही थोपटले आणि त्यांच्या केसांवरून हात फिरवला.

हे सर्व रात्री उशिरापर्यंत चालू राहिले, अखेरीस ते सर्व थकून एक एक करून झोपी गेले.



फक्त टायबॉलट वगळून तो छतावर जाणाऱ्या जिन्यावरून धावत गेला आणि रोमच्या छतांच्या दिशेने त्याने उडी मारली...

आपल्या मित्रांसोबत शेवटचा आनंद साजरा करण्यासाठी, त्याने कोलोसियममध्ये शुभ्र चंद्राच्या प्रकाशात, उत्सवात स्पॅगेटी आणि शिळ्या वाइनचे जेवण केले.



cappuccino - coffee beaten up with milk
pasta - dough used for spaghetti, etc.
lasagne - broad strips of pasta
fettuccine - ribbon shaped pasta
terrazzo - terrace
palazzo - palace
panini - bread rolls
bello - handsome
dolce - sweet
gufo - owl
molto - very
un - a
si - yes
questo - this
muh - muh
boh - boh
eh - eh
bravo - well done
bravissimo - extremely well done
bellissimo - extremely handsome
terribilissimo - extremely dreadful
sfortunatissimo - very unfortunate
Che cos'è - what is this?



